

concert van Kamerkoor Koriolis
o.l.v. Joris Derder

High Tea

zondag
27 febr 15u

**Cultuurkapel
St. Vincent**

 oriolis

Koriwat? Koor Coriolis

Op zoek naar een originele, doch sprekende naam voor ons pasgeboren koorkind, passeerden in het voorjaar van 2010 alle muziekgerelateerde termen de revue in alle talen gekend door *Google Translate*. Namen met een 'chor/kor'-stam droegen de voorkeur in elke taal, maar de eisen lagen hoog: er moest een zekere kracht, dynamiek, maar misschien ook wendbaarheid in de naam zitten, de naam moest een zekere openheid en jeugdige spirit uitstralen en mocht ons niet vastpinnen op één stijl. Universaliteit of een internationaal karakter werden niet uitgesloten, een leuke referentie naar een element uit een ander domein leek ons leuk, en misschien moest humor zelfs niet veraf zijn. Na twee maanden bleek het kind echter nog steeds naamloos...

Gelukkig werd dit nieuwe project niet enkel bestuurd/bestierd door een dirigent en een musicoloog, maar werd het trio vervolledigd met een ingenieur. Na een rist chemische stoffen en de halve biologische taxonomie, die veelal op een het-lijkt-teveel-op-paracetamol-njet van de anderen stuitten, reikte hij uiteindelijk een acceptabel iets aan, en zo is het de Corioliskracht geworden die het kind een naam gaf.

Laat ons even toe de aard hiervan toe te lichten: de Corioliskracht zorgt voor de afbuiging van de baan van een voorwerp dat beweegt binnen een roterend systeem. ¿Qué? Ver van uw bed? Het verklaart evenwel onder meer de draairichting van wolkenmassa's in een lagedrukgebied. Er zit ook een dwars, koppig kantje aan deze kracht, wat zorgt voor het rechtop blijven van een fiets en het naar het noorden wijzen van een gyrokompas. Die vrolijke eigenzinnigheid willen we met Kamerkoor Koriolis ook graag uitdragen.

Net zoals draaiende wolkenmassa's het esthetisch oog strelen met hun luchttekeningen, spelend met het licht van de zon, en een mens in verwondering laten wegdromen, hoopt Kamerkoor Koriolis de mooiste wolkentaferelen uit de koormuziek te vertolken voor haar publiek, in de hoop u de kans te geven gelukkig weg te zinken in een gevoel van rust, schoonheid en verwondering.

Wij wensen u op dit allereerste concert van Koriolis veel luistergenot toe.

Het Koriolis-bestuur

Joris, Maarten en Lieselotte

Programma

How calmly the evening (1907) Edward Elgar

Serenade uit *Two choral songs*, Op. 73, nr. 2 (1914) Edward Elgar

Uit **Five Elizabethan Lyrics** (1954) Armstrong Gibbs

1. Devotion

4. How can the heart forget her?

TEKST: *Silence and Music*

Silence and Music (1953) Ralph Vaughan Williams
(to the memory of Charles Villiers Stanford and his *Blue Bird*)

The blue bird (1910) Charles Villiers Stanford
uit *Seven partsongs*, op. 119, nr. 3

TEKST: *Full fathom five*

Three Shakespeare Songs (1951) Ralph Vaughan Williams
(To Armstrong Gibbs)

Full Fathom Five (the tempest, act I, Sc.2)

The Cloud-Capp'd Towers (The tempest, Act IV, Sc.1)

Over Hill, Over Dale (A Midsummer Night's Dream, Act II, Sc.1)

The Mystery, uit *Three Mystical Songs* (1925) Arthur Benjamin
(To Herbert Howells)

TEKST: *The Scribe*

The Scribe (1957) Herbert Howells
(Composed for the 85th birthday of Ralph Vaughan Williams)

Uit **Five Part-Songs** (Op. 12) (1902-3) Gustave Holst

1. Dream Tryst

(To Mrs Ralph Vaughan Williams)

3. Her eyes the glow-worm lend thee

TEKST: *Come to me*

Uit *Five Part-Songs* (Op. 12) (1902-3) Gustave Holst
5. Come to me

My spirit sang all day Gerald Finzi
uit *Seven partsongs*, Op. 17, nr. 3 (1934-7)

Joris Derder

Na opleidingen notenleer, viool en piano aan de muziekacademie van Lede, volgde Joris zang, eerst bij Rita Piron, nadien bij Ludwig van Gijsegem.

Als bariton studeerde hij later bij Bernadette Degelin aan de Hogeschool van Antwerpen, departement Muziek (vroeger het Koninklijk Muziekconservatorium van Antwerpen) waar hij zich bijwerkte in het zangersrepertoire. Hij kreeg er les van Lucienne Van Dijck en Jozef De Beenhouwer (Lied), Andrew Wise (Oratorium) en Guy Joosten (Opera). Hij volgde er ook masterclasses bij o.a. John Norris, Carol Yahr en Udo Reinemann. Joris wordt vandaag gecoacht door Bart De Kegel.

Sinds 2005 is Joris bariton bij het Vlaams Radio Koor o.l.v. Bo Holten. Daarnaast wordt hij vaak gevraagd door tal van andere ensembles in binnen- en buitenland in een heel uiteenlopend repertoire, gaande van Renaissance tot hedendaags. Hij werkte onder meer samen met Collegium Vocale Gent o.l.v. Philippe Herreweghe, Kurt Bikkembergs, Patrick Peire, Florian Heyerick, Jos Van Immerseel, Johan Duijck, Timo Nuoranne, Marcus Creed, Kaspars Putnins, Paul Hillier en tal van andere dirigenten.

Opera is hem evenmin vreemd: Joris zong de rol van Zuniga in de opera Carmen van G. Bizet en vertolkte de titelrol in Orfeo van F. Bertoni.

Joris legde zijn muzikale basis als violist en deed zo orkestervaring op in de Symfonische Kring van Aalst, het Brussels Youth Orchestra, later het Oost-Vlaams Kamer Orkest en het Dendermonds Symfonisch Orkest o.l.v. Geert Baetens.

Professioneel is Joris naast zijn opdrachten als bariton ook aan het werk als dirigent. Hij volgde koordirectie bij Jan Vuye aan de Stedelijke Muziekacademie te Waregem, waar hij in juni 2004 afstudeerde met de grootste onderscheiding. Daarnaast volgde Joris Masterclasses te Utrecht (Kurt Thomas Cursus Koor- en Orkestdirectie), waar hij onder meer werkte met de dirigenten Daan Admiraal, Jos Van Veldhoven en Daniel Reuss. Hij had de eer om het Wiener Kammerchor te dirigeren.

Sinds 2000 is hij dirigent van het Gents Universitair Koor waar hij tal van concerten dirigeerde in binnen- en buitenland (Hongarije, Groot-Brittannië, Denemarken, Polen, Spanje, Italië...). Verder werkte hij als dirigent of als koorcoach met o.a. Con Cuore-Waregem, Laidos, Cantabile (Gent), de Gentse Oratorium Vereniging, I Musici Fiamminghi...

In augustus 2010 kreeg een nieuw ambitieus project kamerkoor vorm onder de naam Koriolis, waar Joris de artistieke leiding op zich neemt.

Meer info: www.jorisderder.be

Koriolis in High Tea

Sopraan

Greetje de Queker

Leen Suetens

Liesbeth Bodyn

Lieselotte Goessens

Machteld de Hertogh

Sarah D'Hondt

Tineke van Nieuwenhuysse

Tenor

Francis Michels

Harald De Vos

Maarten Sabbe

Thomas Meert

Wim De Meyer

Alt

Aline Vercruysen

Elise Meerburg

Kaat Cloet

Kaat Roose

Katelijne Van Eyck

Lies de Cock

Mieke Segers

Bas

Andrew Wise

Frédéric Cotman

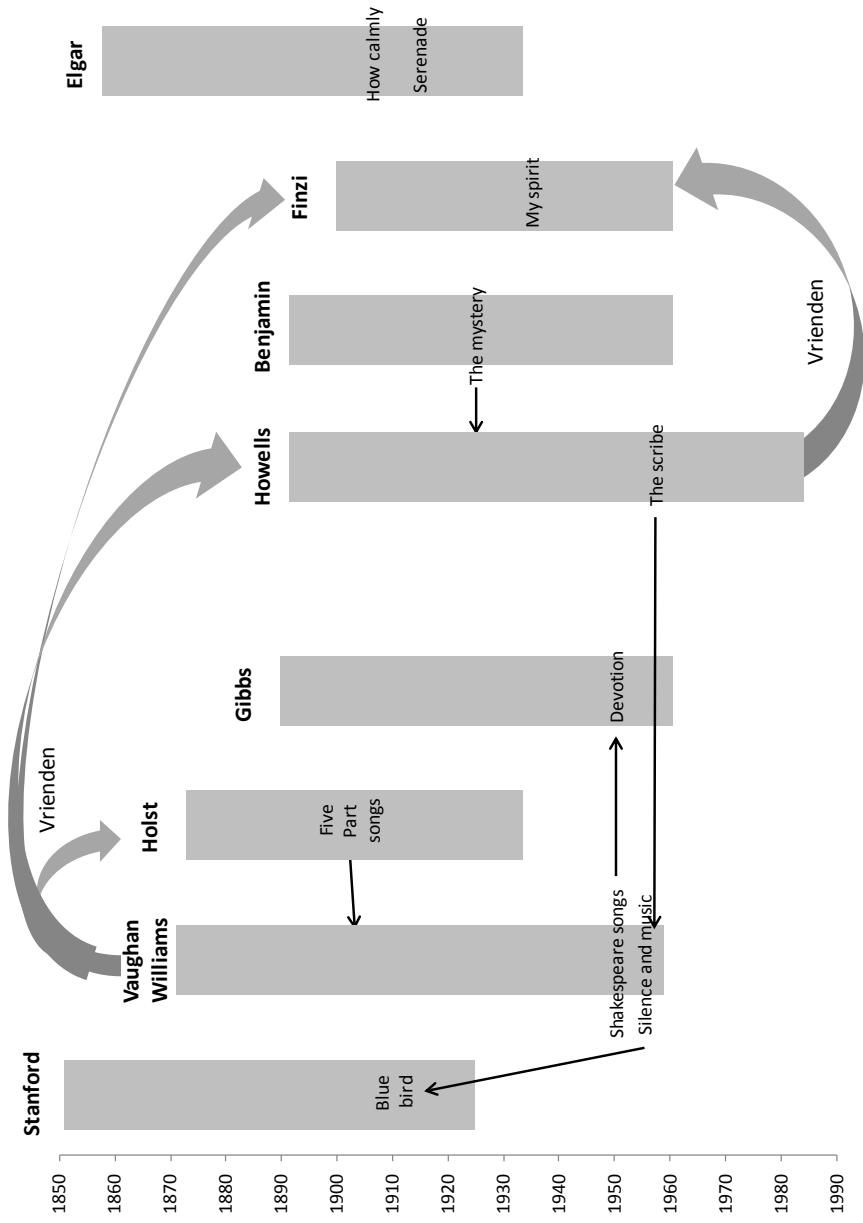
Joost van Eyck

Koen van Vaerenbergh

Korneel Debaene

Willy Adam

Dedicated

High Tea focust op de grote Britse componisten van de eerste helft van de twintigste eeuw, ruwweg de generatie 1880-1960, en hun leermeesters en voorbeelden Charles Villiers Stanford (1852-1924) en Edward Elgar (1857-1934). Het programma is aan elkaar geweven met de rode draad van opdrachten, *dedications* in het idioom van de betreffende componisten, levenslange vriendschappen en wederzijdse artistieke inspiratie en mentorschap.

Deze componisten kunnen omschreven worden als de **English pastoralists**. Dat is een losse benaming voor de Engelse componisten van de eerste helft van de twintigste eeuw, die vooral introverte, reflectieve en miniaturistische muziek schreven. Hun muziek was echter veel complexer dan wat traditioneel geassocieerd wordt met 'pastorale' muziek. Uiteraard zijn ook de traditionele pastorale elementen aanwezig, zoals de inspiratie uit natuurtaferelen en de positieve boodschappen verbeeld door zoete melodieën, die de Britse modernistische componiste Elisabeth Lutyens (1906-1983) ertoe bracht hun werk zelfs als 'koeienvlaaien' (*cowpat music*) te omschrijven. Daarnaast wordt er echter ook heel wat pijn overgebracht bij de Engelse pastoralisten, met als vaak terugkerend thema de horrotaferelen van de Eerste Wereldoorlog, waar heel wat componisten actief aan deelgenomen hadden - zelfs Vaughan Williams, toen al halverwege de veertig, heeft de volle vier jaar gediend. Ondanks de afgeronde muzikale lijnen eigen aan de pastoralisten, maakt de vaak aanwezige pijn het Engelse pastoralisme heel wat donkerder dan de continentaal-Europese versie.

Typend voor het Engelse pastoralisme zijn de zogeheten **partsongs**, wat enigszins vereenvoudigd kan gedefinieerd worden als de kamermuziek van het koorrepertoire. Veelal zijn het vierstemmig homofone zettingen van seculiere muziek. In het bijzonder bij de pastoralisten waren deze vaak gebaseerd op traditionele folksongs, al werden ze eveneens geïnspireerd door madrigalen van de *Tudor music*, de Engelse renaissance. Vaughan Williams was een van de drijvende krachten achter de toenemende belangstelling voor de folksong. Zijn fascinatie voor folksongs was

Zelfs Vaughan Williams nam af en toe tijd voor een kopje thee

zo sterk dat hij het platteland rondtrok om mondeling overgeleverde melodieën – een traditie die begin 20ste eeuw snel aan het uitsterven was – te verzamelen en op schrift te zetten.

Charles Villiers Stanford (1852-1924) kan beschouwd worden als de aartsvader van dit programma: in zijn hoedanigheid als professor aan het Royal College of Music in Londen gaf hij les aan de meerderheid van de componisten in dit programma. Vaughan Williams, Holst, Howells en Benjamin zijn door hem in de compositie ingewijd; enkel Gibbs en Finzi, en vanzelfsprekend Elgar, die van dezelfde generatie als Stanford is, niet. Hij was populair in zijn tijd en componeerde vaak grote koorwerken op bestelling, in de geest van *Brittania rules the waves* vaak met een nautisch thema. Anglicaanse kerkmuziek van zijn hand, zoals zijn *Evening services* en de *Drie Latijnse motetten*, wordt nog steeds vaak uitgevoerd over het kanaal. De **Blue bird**, die vandaag op het programma staat, wordt vaak als een van de meest perfecte partsongs uit het Engelse repertoire omschreven, met een muzikale beschrijving van een vogel in volle vlucht die het impressionistische ideaal benadert.

Ralph Vaughan Williams (1872-1958), één van Stanfords meest gerenommeerde leerlingen, droeg zijn *Silence and Music* (1953) op aan Stanfords *Blue bird* (1910). Vaughan Williams (zonder koppelteken in de familienaam), een van de sleutelfiguren van het programma, was als achterneefje van Charles Darwin geboren in een welgesteld en intellectueel milieu. Ondanks zijn afkomst was hij echter een zeer sociaal bewogen iemand die zijn egalitaire idealen heel zijn leven door verdedigd heeft. Hij had een zeer inspirerende en hartelijke persoonlijkheid, evenals een zeer brede vriendenkring, zowel in muzikale als intellectuele middens.

Ten tijde van het huwelijk van Finzi had Vaughan Williams, zijn getuige, net een gebroken enkel, en een bezorgde Finzi vroeg of hij de stapjes op het stadhuis wel ging kunnen nemen. Vaughan Williams typische antwoord luidt:

Dear Gerald, The following facts are true -

1. I fell into the brook

2. I broke my ankle

3. I mayn't put my foot to the ground for a month

But

1. I have no pain

2. I am quite well

3. I was not drunk at the time

Don't wait to examine those registry steps till my foot is well - but come over one day - both of you - and see us.

In 1942 wilde Finzi *Let us garlands bring* opdragen aan Vaughan Williams' 70ste verjaardag, waarop zijn vrouw Adeline reageerde "*I am not saying a word to Ralph. I know it will make him happy to have his name on a work of yours. But may I suggest that just this work should not remind him that he is 70. I know he can't escape being 70 but in print mayn't he?*" Finzi gaf toe en wijzigde de opdracht in 'For Ralph Vaughan Williams on his birthday Oct 12th 1942".

Aan het Trinity College in Cambridge, waar hij geschiedenis studeerde, hoorde hij bij de briljante kring rond o.m. Bertrand Russell en andere filosofen, met wie hij later in contact bleef. Tijdens zijn muziekopleiding aan het Royal College of Music leerde hij **Gustav Holst** kennen, die niet enkel zijn boezemvriend voor het leven zou worden, maar ook van groot muzikaal belang was gezien beide componisten wederzijds elkaars mentor waren, in die zin dat ze elkaars werk aftoetsten en ongezoeten hun mening gaven. Het overlijden van Holst in 1934 liet hem verweesd achter; enkel een hechte vriendschap met **Gerald Finzi** kon het gemis enigszins invullen. Holst en Finzi waren echte familie vrienden en konden op ieder moment over de vloer komen bij de familie Vaughan Williams. Holst droeg trouwens zijn 'Dream Tryst' op aan de vrouw van Vaughan Williams – de vraag is natuurlijk in hoeverre Ralph de slotwoorden *Where her last kiss still warms the air, nor can her eyes go out* geapprecieerd zal hebben. Vaughan Williams en zijn vrouw waren overigens ook de enige getuigen bij het huwelijk van Finzi met Joyce Black. Ook met **Herbert Howells** had Vaughan Williams een zeer goede relatie: die droeg onder andere *The Scribe* (1957) op aan Vaughan Williams' 85ste verjaardag. Zelf draagt Vaughan Williams zijn *Three Shakespeare Songs* (1951) op aan **Cecil Armstrong Gibbs**, een voormalige student van hem die een sleutelrol had in de organisatie van muziekfestivals. De *Three Shakespeare Songs* werden geschreven als plichtwerk voor het koortornooi dat deel uitmaakte van het *Festival of Britain* in 1951, op vraag van Armstrong Gibbs.

Muzikaal identificeerde Vaughan Williams zich vooral met folksongs, zowel uit muzikale interesse en bewondering als omwille van zijn onderliggende sociale missie. Hij was één van de eersten met aandacht voor het genre en verzamelde tussen 1902 en 1910 meer dan 800 folksongs, die hij later ten dele recycleerde in eigen werk. De folksongs in combinatie met een toenemende invloed van *Tudor music* vormden de basis voor zijn invulling van het 'muzikaal nationalisme'.

Gustav Holst (1874-1934) was zoals reeds vermeld een medestudent en de latere boezemvriend van Vaughan Williams, evenals mentor bij zijn compositiewerk.

Ondanks wederzijdse appreciatie en hun beider interesse in folkdeuntjes verschilt hun muziek echter nogal wat. Holst was gefascineerd door mens en maatschappij, en hij reisde graag, wat invloed had op zijn composities. Op reis in Spanje met bevriende componisten, gesponsord door een milde anonieme weldoener, was hij vaak uren zoek, omdat het zijn overtuiging was dat je best een stad kon verkennen door erin verloren te lopen. Zijn vrienden troffen hem stevast aan in muziektheoretische discussies met lokale muzikanten. In Spanje werd ook zijn interesse voor astronomie gewekt door de broer van componist-dichter Arnold Bax, wat later leidde tot *The planets*. Zijn belangstelling voor Hindoeïstische mystiek en spiritualiteit leidde ook tot opera's gebaseerd op bronnen in het Sanskriet, die hij zelf vertaalde na studie aan het University College London.

Herbert Howells (1892-1983) componeerde vooral orkestwerken en kamermuziek, tot het overlijden van zijn negenjarig zoontje in 1935 waarna hij meer religieus en vocaal werk begon te schrijven. Meest bekend is wellicht zijn onconventionele Requiem, dat hij componeerde kort na de dood van zijn zoon, maar dat pas in 1950 in bewerking uitkwam na aandringen van zowel Vaughan Williams als Finzi. In 1957 droeg hij, zoals reeds vermeld, *The Scribe* op aan Vaughan Williams ter gelegenheid van zijn 85ste verjaardag. *The Scribe* is een lofbetuiging aan een Middeleeuws scribent met als dankbare openingswoorden *What lovely things thy hand hath made*. De Australische **Arthur Benjamin** (1893-1960) voerde als pianist verschillende premières uit van Howells' werk. Als studiegenoten werden ze vrienden en ze droegen geregeld werken aan elkaar op. Howells schreef zelfs een hele orkestsuite *The B's* waarin elke beweging een vriend weergeeft; de mars *Benjee* was opgedragen aan Benjamin. Benjamin zelf droeg zijn *Three Mystical Songs* op aan Howells.

Van **Gerald Finzi** (1901-1956), de jongste componist uit het programma, zijn vooral zijn liederen bekend. Steeds terugkerende thema's in zijn werken zijn de onzekerheid van het bestaan en de confrontatie van jeugdige onschuld met de volwassenheid – voornamelijk omdat hij zijn vader reeds verloor op zevenjarige leeftijd en vervolgens drie broers zag sterven, maar bovenal door de schok van het sneuvelen van Ernest Farrar, zijn docent aan het Royal College of Music, in de slag bij de Somme. Hij vond een toevlucht in

Vaughan Williams aan Finzi, over 'Nightingales' op tekst van Robert Bridges, 1934: "*It's real you, I think & v. good - the only place I am doubtful about is the tenor lead at b. 7 - which may sound a little dreary (you know what tenors can be when they try) - but we must hope for un-tenory tenors*"

de poëzie – bij zijn overlijden bezat hij zo’n 3000 boeken – wat ten dele het grote aandeel vocale muziek in zijn oeuvre verklaard. Hoewel hij zich met zijn vrouw eenzaam op het platteland vestigde om zich helemaal te kunnen wijden aan het componeren én het kweken van oude Engelse appelfrassen die met uitsterven bedreigd waren, bleef zijn intense vriendschap met Vaughan Williams in stand. Dat wordt gereflecteerd in een drukke correspondentie, die gezien het leeftijdsverschil van 30 jaar vaak gericht is aan ‘Dear Uncle Ralph’ (zie inzetten).

Gerald Finzi

Tot slot is **Edward Elgar** (Worcester 1857-1934), vooral bekend van zijn eerste *Pomp and Circumstance March* en zijn cello- en vioolconcertos, het buitenbeetje in het rijtje wegens het gebrek aan ‘opgedragen’ verbanden met de andere componisten. Was het omdat hij al zoveel werken opdroeg aan zijn geliefden, of omdat hij katholiek was in een Anglicaans Engeland? Dat laatste werd hem in die tijd in ieder geval niet in dank afgenomen. Als we dan toch verbanden moeten leggen met de andere componisten van vandaag: **Charles Villiers Stanford** klaagde dat Elgars meesterwerk *Dream of Gerontius* (1900), gebaseerd op een rooms-katholieke tekst over de weg die een ziel aflegt van overlijden tot in het vagevuur, “naar wierook stonk”. **Ralph Vaughan Williams** daarentegen behoorde tot de Elgarbewonderaars;

Edward Elgar

hij organiseerde zelfs een symposium ter ere van zijn honderdste geboortedag. Elgar was overigens al zeer populair tijdens zijn leven, hij grossierde in ordes, lintjes en eredoctoraten en werd zelfs tot *baronet* verheven in 1931, een lage adellijke titel. Tot de echte Britse adelstand, de *peerage*, heeft hij het ondanks stevig lobbywerk niet gebracht. België beloonde zijn talent als een van de eersten: al in 1920 werd hij benoemd tot Commandeur in de Kroonorde.

Teksten

How calmly the evening (1907) – Edward Elgar (tekst: T. T. Lynch)

How calmly the evening once more is descending,
As kind as a promise, as still as a prayer;
O wing of the Lord, in Thy shelter befriending,
May we and our households continue to share.

We come to be soothed with Thy merciful healing;
The dews of the night cure the wounds of the day;
We come, our life's work and its brevity feeling,
With thanks for the past, for the future we pray.

Lord, save us from folly; be with us in sorrow;
Sustain us in work till the time of our rest;
When earth's day is over, may heaven's tomorrow
Dawn on us, of homes long expected possess.

Serenade (1914) – Edward Elgar (oorspr. tekst: Minsky; vertaling: R. Newmarch)

Dreams all too brief,
Dreams without grief,
Once they are broken, come not again.

Across the sky the dark clouds sweep,
And all is dark and drear above:
The bare trees toss their arms and weep,
Rest on, and do not wake, dear Love.

Since glad dreams haunt your slumbers deep,
Why should you scatter them in vain?

Happy is he, when Autumn falls,
Who feels the dream-kiss of the Spring;
And happy he in prison walls
Who dreams of freedom's rescuing;

But woe to him who vainly calls
Through sleepless nights for ease from pain?

Devotion – C. Armstrong Gibbs - uit: Five Elizabethan Lyrics, 1954

Fain would I change that note
To which fond Love hath charm'd me
Long, long to sing by rote,
Fancying that that harm'd me:
Yet when this thought doth come
'Love is the perfect sum
Of all delight!'
I have no other choice
Either for pen or voice
To sing or write.

O Love! they wrong thee much
That say thy sweet is bitter,
When thy rich fruit is such
As nothing can be sweeter.
Fair house of joy and bliss,
Where truest pleasure is,
I do adore thee:
I know thee what thou art,
I serve thee with my heart,
And fall before thee.

How can the heart forget her – C. Armstrong Gibbs - uit Five Elizabethan Lyrics

At her fair hands how have I grace entreated
With prayers oft repeated!
Yet still my love is thwarted:
Heart, let her go, for she'll not be converted
Say, shall she go? O no, no, no!
She is most fair, though she be marble-hearted.

How often have my sighs declared my anguish,
Wherein I daily languish!
Yet still she doth procure it:
Heart, let her go, for I cannot endure it
Say, shall she go? O no, no, no!
She gave the wound, and she alone must cure it.

But if the love that hath and still doth burn me
No love at length return me,
Out of my thoughts I'll set her:
Heart, let her go, O heart, I pray thee, let her!
Say, shall she go? O no, no, no!
Fix'd in the heart, how can the heart forget her?

Silence and Music (1953) – Ralph Vaughan Williams (tekst: Ursula Wood)

Silence, come first – silence
I see a sleeping swan, wings closed and drifting where the water leads,
a winter moon,
a grove where shadows dream,
a hand outstretched to gather hollow reeds.

The four winds in their litanies can tell
of earth's stories as they weep and cry,
the sea names all the treasure of her tides
the birds rejoice between the earth and sky

voices of grief and from the heart of joy,
so near to comprehension do we stand
that wind and sea and all of winged delight
lie in the octaves of man's voice and hand

and music wakes from silence,
from silence, where it slept.

The blue bird (uit: Eight partsongs)– Charles Villiers Stanford (tekst: Mary Coleridge)

The lake lay blue below the hill,
O'er it, as I looked, there flew
Across the waters, cold and still,
A bird whose wings were palest blue.

The sky above was blue at last,
The sky beneath me blue in blue,
A moment, ere the bird had passed,
It caught his image as he flew.

Three Shakespeare Songs (1951) – R. Vaughan Williams

(tekst: William Shakespeare)

1. Full fathom five

Full fathom five thy father lies,
Of his bones are coral made;
Those are pearls that were his eyes:
Nothing of him that doth fade,
But doth suffer a sea-change
Into something rich and strange.
Sea-nymphs hourly ring his knell:
Hark! now I hear them ding-dong bell.

2. The cloud-capp'd towers

The cloud-capp'd towers, the gorgeous palaces,
The solemn temples, the great globe itself,
Yea, all which it inherit, shall dissolve,
And, like this insubstantial pageant faded,
Leave not a rack behind: We are such stuff
As dreams are made on, and our little life
Is rounded with a sleep.

3. Over hill, over dale

Over hill, over dale,
Thorough bush, thorough briar,
Over park, over pale,
Thorough flood, thorough fire
I do wander everywhere.
Swifter than the moon's sphere;
And I serve the fairy queen,
To dew her orbs upon the green.
The cowslips tall her pensioners be;
In their gold coats spots you see;
Those be rubies, fairy favours,
In those freckles live their savours:
I must go seek some dew-drops here,
And hang a pearl in every cowslip's ear.

The Mystery (uit: Three Mystical Songs, 1925) – Arthur Benjamin

(tekst: Ralph Hodgson)

He came and took me by the hand
up to a red rose tree,
he kept His meaning to Himself
but gave a rose to me.

I did not pray Him to lay bare
the mystery to me,
enough the rose was Heaven to smell
and His own face to see.

The Scribe (1957) – Herbert Howells (tekst: Walter de la Mare)

What lovely things
thy hand hath made,
the smooth-plumed bird
in its emerald shade,
the seed of the grass,
the speck of stone
which the wayfaring ant
stirs - and hastes on!

Though I should sit
by some tarn
using its ink
as the spirit wills
to write of Earth's wonders,
its live, willed things,
Flit would the ages
on soundless wings
Ere unto Z
my pen drew nigh;
Leviathan told,
And the honey-fly;
And still would remain
my wit to try -
My worn reeds broken,
the dark tarn dry,
all words forgotten -
Thou, Lord, and I.

Dream Tryst (uit: Five partsongs, 1902-3) – Gustav Holst (tekst: Francis Thompson)

The breaths of kissing night and day
Were mingled in the eastern Heaven,
Throbbing with unheard melody,
Shook Lyra all its star-cloud seven.
When dusk shrank cold, and light trod shy,
And dawn's grey eyes were troubled grey;
And souls went palely up to the sky,
And mine to Lucidè.

There was no change in her sweet eyes,
Since last I saw those sweet eyes shine;
There was no change in her deep heart,
Since last that deep heart knocked at mine.
Her eyes were clear, her eyes were Hope's,
Wherein did ever come and go;
The sparkle of the fountain drops
From her sweet soul below.

The chambers in the house of dream
Are fed with so divine an air,
That Time's hoar wings grow young therein,
And they who walk there are most fair.
I joyed for me, I joyed for her,
Who with the Past meet girt about:
Where her last kiss still warms the air,
Nor can her eyes go out.

Her eyes the glow-worm lend thee (uit: Five partsongs, 1902-3) – Gustav Holst (tekst: Robert Herrick)

Her eyes the glow-worm lend thee,
The shooting stars attend thee;
And the elves also,
Whose little eyes glow
Like the sparks of fire, befriend thee.

No Will-o'-the-Wisp mislight thee,
Nor snake or slow-worm bite thee;
But on, on thy way,
Not making a stay,
Since ghost there's non
There's non to affright thee.

Come to me (uit: Five partsongs, 1902-3) – Gustav Holst
(tekst: Christina Rossetti)

Come to me in the silence of the night,
Come in the speaking silence of a dream;
Come with soft rounded cheeks and eyes as bright
As sunlight on a stream;
Come back in tears
O memory, hope, love of finished years.

Oh dream how sweet, too sweet, too bitter sweet,
Whose wak'ning should have been in Paradise,
Where souls brimfull of love abide and meet;
Where thirsting, longing eyes
Watch the slow door
That opening, letting in, lets out no more.

Yet come to me in dreams,
that I may give My very life again
though cold in death:
Come back to me in dreams, that I may give
Pulse for pulse, breath for breath:
Speak low, lean low,
As long ago, my love, how long ago!

My spirt sang all day (uit: Seven partsongs, 1934-7) – Gerald Finzi
(tekst: Robert Bridges)

My spirit sang all day
O my joy.
Nothing my tongue could say,
Only My joy!

My heart an echo caught
O my joy
And spake,
Tell me thy thought,
Hide not thy joy.

My eyes can peer around,
O my joy
What beauty hast thou found?
Shew us thy joy.
My jealous ears grew whist;
O my joy
Music from heaven is't,
Sent for our joy?
She also came and heard;
O my joy,
What, said she, is this word?
What is thy joy?
And I replied,
O see, O my joy,
'Tis thee, I cried, 'tis thee:
Thou art my joy.

High Tea – het gebruik

De term High Tea wordt in België en Nederland eigenlijk verkeerdelijk gebruikt om de Britse afternoon tea of 'cream tea' aan te duiden, een theemoment tussen 14 en 17u waarbij naast verschillende soorten thee ook allerhande fingerfood, gebak,... wordt geserveerd. Traditioneel wordt dit gepresenteerd op een étagère in het midden van de tafel. Afternoon tea wordt tegenwoordig steeds meer gebruikt als alternatief voor de business lunch en blijft niet meer beperkt tot Engeland. In Engeland wordt er echter een onderscheid gemaakt tussen verschillende soorten afternoon tea. Zo is er de 'full tea', die bestaat uit vier 'gangen', namelijk fingersandwiches, hartige hapjes, scones en dessert. De 'royal tea' is een full tea, geserveerd met een glaasje champagne en de echte 'High Tea' is eigenlijk een volwaardige maaltijd laat in de namiddag, in familiestijl samen rond de keukentafel. Dit wordt ook wel eens 'meat tea' genoemd.

Volgens een overlevering ontstond dit gebruik rond het midden van de 19de eeuw, doordat de 7e hertogin van Bedford, Anna, steeds honger kreeg rond 4 p.m. en er daarom voor haar rond die tijd een lichte maaltijd werd bereid, begeleid met verschillende soorten thee. Het idee sloeg aan en stilaan nuttigden steeds meer High Society lieden in de namiddag een lichte maaltijd met thee, een gebruik dat ongeacht haar karakter simpelweg 'tea' wordt genoemd.

Op dit op en top Britse concert, bevolkt door 19de eeuwse volbloed Britse componisten en zich afspelend tussen 2 en 5 p.m. kon een gebruik als de Engelse afternoon tea natuurlijk niet ontbreken... Daarom wordt u vandaag niet enkel op typisch Britse koormuziek, maar ook op een gevarieerd thee-assortiment vergast en kunnen de zoetelipjes onder u zich tegoed doen aan een lekker hapje uit ons uitgebreid taarten- en cakes aanbod. De thee wordt u gratis aangeboden door onze bevallige theemeisjes!

Om u zonder kleerscheuren door dit Engelse gebruik te leiden, hebben wij **etiquette coach Syndi Seid** geraadpleegd. Met volgende tips leidt zij u stap voor stap doorheen de Engelse thee-etiquette:

Thee schenken

Bij het schenken van thee is het belangrijk dat eerst de thee wordt ingeschonken en dit tot drie vierden van het kopje en **niet** tot aan de rand. Zo is er nog voldoende ruimte om achteraf melk, suiker of citroen toe te voegen. Bovendien voorkomt u morsen!

Voeg nooit melk én citroen toe aan uw thee, anders zal de melk gaan kabbelen!

Thee roeren

Bij het roeren van uw thee, bedient u zich van een rustige, stille van voor naar achter bewegende stijl en let u er op niet met lawaaierige, circulaire bewegingen langs het kopje te strijken.

Na het roeren dient u uw lepeltje op uw onderschoteltje te leggen. Laat het niet in uw kopje zitten, want dit staat niet en leg het niet op tafel want dit maakt vlekken.

Als u bij het roeren thee morst in uw schoteltje, vraag dan om een nieuw schoteltje. Het is niet toegestaan om de gemorste thee terug in uw kopje te gieten, laat staan uit het schoteltje op te slurpen!

Thee drinken

Het wordt als onbeleefd gezien om uw pink in de lucht te steken tijdens het drinken van thee.

‘Knuffel’ uw theekopje niet met één of beide handen, maar houd het kopje vast met één hand, aan het oor.

Als u rechtstaat tijdens de thee, houd dan uw kopje en schoteltje bij elkaar als u niet aan het drinken bent.

Deze tips zouden moeten volstaan om uw namiddag zonder beschamend thee-wangedrag door te komen. **Hopelijk kunt u nu met volle teugen genieten van wat onze bevallige theemeisjes u kosteloos en met een glimlach zullen serveren.**

Cheers!

Theemenu – Theemenu – Theemenu - Theeme

Voor de puristen in de zaal (en die bevinden zich incognito in uw midden!) noemen we een drank **thee** als ze gemaakt wordt van de bladeren van de theeplant Camellia Sinensis. Afhankelijk van de bewerking die men tijdens het productieproces uitvoert op de vers geoogste theeblaadjes, maken we het onderscheid tussen zwarte, oolong, groene, witte, gearomatiseerde en geperste thee.

Vanmiddag hebben we in de aanbieding

Lady grey

is een gearomatiseerde chinese zwarte thee-melange. **Zwarte thee** is thee waarvan de geplukte blaadjes achtereenvolgens verflensd, gerold, gefermenteerd en gevuurd (of gedroogd) worden. Dit proces zorgt voor de herkenbare aroma's en smaak van zwarte thee.

Lady grey is een melange van zwarte thee, die gearomatiseerd wordt met bergamotolie en schil van citroen en appelsien. De smaak is subtieler dan van de alom gekende "earl grey". Lady Grey thee is genoemd naar Mary Elizabeth Grey, de echtgenote van Charles Grey, tweede "Earl Grey", naar wie de Earl Grey thee werd genoemd.

Sencha citroen – gember

Sencha is een zeer populaire japanse groene thee. De theestruiken groeien in volle zon. De in de lente geplukte bladeren worden gestoomd om fermentatie tegen te gaan. Daarna worden ze met hete lucht zacht gemaakt, gedroogd en tot fijne staafjes gerold. De sencha thee is rijk aan vitamine C en heeft een heldere, sprankelende smaak.

Deze versie is subtiel **gearomatiseerd met citroen en gember** voor een extra frisse toets.

nu – Theemenu – Theemenu – Theemenu - Th

Ook vele andere planten dan de theeplant geven een heerlijke drank. We noemen dit dan geen thee, maar een **infusie**. De meeste kruiden, fruit en soms zelfs groenten die hiervoor gebruikt worden zijn vrij van theïne en cafeïne. Sommige wordt een heilzame werking op het lichaam toegedicht, al kunnen wij enkel de diuretische werking uit persoonlijke ervaring bevestigen.

Vruchtenmengeling bloedappelsien

is een mengeling van rozenbottel, hibiscus, appel, schil van citrusvruchten en aroma. Deze uiterst frisse en sprankelende infusie heeft een helder rode kleur. De smaak is pittig, maar mooi afgerond.

Pepermunt

is een verfrissende infusie en werkt digestief en wordt aangeraden om keelpijn te verzachten.

Koriolis dankt graag

- Alle mecenassen die financieel hebben bijgedragen tot het welslagen van dit project: Willy Adam, Kaat Cloet, Frederic Cotman, Harald Devos, Lieselotte Goessens, Kaat Roosen, Maarten Sabbe, Tineke Vannieuwenhuyse en Andrew Wise, evenals alle verschaaffers van koekjes, thee, champagne en chocolaatjes (te veel namen om op te noemen...)
- onze sponsors Stagobel Electro en São Paolo
- Alle bereidwillige handen voor de organisatie van dit concert, in het bijzonder Lander Oosterlinck, Helena Vanommeslaeghe, en onze onvolprezen taartenbakkers.

Kriebelt het om mee te zingen? Kandidaturen SATB zijn steeds welkom in het kader van toekomstige projecten! Meer informatie kan je vinden op www.koriolis.be.

Geïnteresseerd? Stel je kandidatuur dan op info@koriolis.be, dan houden we je op de hoogte van toekomstige auditierondes

Wenst u op de hoogte gehouden te worden van toekomstige projecten en optredens: info@koriolis.be

Meer informatie: www.koriolis.be

Dit programmaboekje kwam tot stand door: Kaat Cloet, Lieselotte Goessens en Maarten Sabbe

Koestraat 24

9000 Gent

09/225 44 11

www.saopaulo.be

stagobel ELECTRO

www.stagobel.be

Marktleider in kostenbesparende systemen voor kabelkanalisaties

industriële contactmateriaal - elektrisch installatiemateriaal - domotica en
gebouwenbeheersystemen - beveiligingen tegen bliksem en overspanningen